## Č. 4538.

**Státní občanství: * Ani § 29 o. z. o. ani dv. dekret z r. 1833 č. 2597 sb. z. s. nezakládá právní nárok na udělení státního občanství, a to ani tehdy, jsou-li všechny předpoklady splněny.**

(Nález ze dne 21. března 1925 č. 5879.)

Prejudikatura: Boh. 2536 adm.

Věc: Heřman a Adolf N. v M. proti ministerstvu vnitra stran státního občanství.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Rozhodnutími z 26. listopadu 1923 nevyhovělo min. vnitra v postupu stolic žádostem st-lů o přiznání čsl. státního občanství podle § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb.

Stížnosti k nss-u podané vytýkají těmto rozhodnutím nezákonnost a formulují výtku tu takto:

Podle ustanovení § 29 o. z. o. tak, jak bylo změněno dekretem dvorské kanceláře z 1. března 1833, sb. pol. zák. sv. 61 č. 28 (dv. dek. z 18. dubna 1833 sb. z. s. č. 2597), získával cizinec 10letým pobytem na území rakouském právní nárok na udělení státního občanství, úřady nebyly oprávněny mu je podle volného uvážení uděliti nebo neuděliti, nýbrž mohly pouze zkoumati, jsou-li podmínky zákona splněny čili nic. §em 3 úst. zák. č. 236/1920 byla dosavadní ustanovení o nabývání a pozbývání státního občanství, pokud nebyla zákonem tím změněna, zachována v platnosti, a platí tedy § 29 o. z. o. a uv. dekret dvorské kanceláře i v čsl. republice, takže cizinec bydlící na území nynější čsl. republiky déle 10 let nabývá čsl. stát. občanství vydržením. Ze spojení § 9 s §em 3 uv. úst. zák. plyne prý, že z osob v § 9 označených lze odepříti čsl. státní občanství jen těm, které posledních 10 let, počítaje zpět od podání žádosti, nebydlily nepřetržitě na území Čsl. republiky, že však je nelze odepříti těm, kdo ve smyslu dosavadních předpisů nabyli vydržením práva na udělení čsl. stát. občanství.

Nss shledal stížnosti bezdůvodnými, poněvadž názor, jejž zastávají, spočívaje na nesprávném výkladu uvedeného dvorského dekretu, je právně mylný.

Dekretem tím bylo ustanoveno, že rakouského stát. občanství má desetiletým nepřetržitým bydlením v zemích, pro které platí o. z. o., nabýti cizinec tehdy, když se tímto bydlením u zemského úřadu svého posledního bydliště vykázal, přísahu poddanskou vykonal a o tom osvědčení obdržel a dále, že cizinec nesmí býti k vykonání přísahy připuštěn dříve, než zemský úřad se zplna přesvědčil, že po zmíněné desetiletí na sebe neuvalil žádného trestu pro zločin, nýbrž také se povždy poctivě a mravně choval, zákonů a nařízení zákonných úřadů byl poslušen a ani svým chováním ani smyšlením na jevo daným nedal příčiny k podezření nějakému ani k podstatné stížnosti. Byly tedy sice uvedeným dekretem dvorské kanceláře označeny předpoklady, za kterých cizinec, který vykázal 10letý pobyt, nesmí býti připuštěn k vykonání poddanské přísahy,

nebylo jím však nijak vysloveno, že by musilo býti vykonání přísahy povoleno, i když všechny předpoklady jsou splněny. Naopak bylo připuštění k přísaze výslovně učiněno závislým na nařízení zemského úřadu a nebyla v tom směru žádná positivní norma stanovena. Bylo tedy správním úřadům i v příčině cizinců, kteří vykázali 10letý nepřetržitý pobyt, ponecháno na vůli, aby, uvažujíce, zda cizinec taký má býti přijat do státního svazku, přihlížely ke všem poměrům v úvahu přicházejícím a aby o připuštění k přísaze rozhodli dle volného svého uvážení. Poněvadž pak udělení státního občanství mohlo se státi i bez předchozího desetiletého pobytu, jest patrno, že pobyt po uvedenou dobu byl na dále po právu nerozhodný a že úřad k němu sice při rozhodnutí svém hleděti mohl, ale nemusil. Následkem toho rozdíl mezi tímto případem a výslovným udělením v § 29 o. z. o. zmíněným plně zmizel.

I když tedy § 29 o. z. o. a uvedený dekret dvorské kanceláře byl §em 3 uv. úst. zák. zachován v platnosti, není na udělení čsl. státního občanství ani podle těchto starších norem právního nároku, a není následkem toho správným ani tvrzení, že sluší mezi osobami v § 9 uv. úst. zák. označenými rozeznávati tak, jak by stížnost, vycházejíc z nesprávného výkladu § 29 o. z. o. a uvedeného dekretu, chtěla rozeznávati.

## Č. 4539.

**Obecní dávky: * Služební byty v továrních budovách užívané úředníky závodu nelze pokládati za prostory, kterých se užívá výhradně k účelům živnosti ve smyslu § 1, odst. 2 lit. d) pravidel o vybírání dávky z přepychových bytů vydaných vl. nař. č. 143 Sb. z roku 1922.**

(Nález ze dne 23. března 1925 č. 5765.)

Věc: Ing. Vladimír H. a Josef K. v L. (adv. Dr. Jos. Stehlík z Loun) proti okresní správní komisi v Lounech o dávku z přepychových bytů.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: Zastupitelstvo obce L. zamítlo stížnosti st-lů proti platebním rozkazům, jimiž byla vyměřena dávka přepychová ze 2 místností prvnímu a z jedné místnosti druhému. Stížnosti do těchto rozhodnutí podané zamítla osk nař. rozhodnutími z důvodu, že předpis dávky odpovídá pravidlům pro její vybírání vydaným.

O stížnostech uvážil nss toto:

Podle § 1 pravidel o vybírání dávky z přepychových bytů, která byla schválena zsv-em výnosem z 26. září 1922 a která souhlasejí se vzornými pravidly vydanými nař. č. 143/1922 Sb. k provedení § 38 zák. č. 329/1921, vybírá se dávka z přepychových bytů ze všech obytných místností, které jsou při kterémkoliv bytě v obci nad nejvyšší míru v § 2 stanovenou. Předpis ten nerozeznává, zda bytu se užívá na základě nájemní smlouvy nebo z jiného právního důvodu a nutno proto vztahovati ustanovení uvedených pravidel i na byty, jichž užívání jest poskytováno z titulu poměru služebního ať za úplatu či bezplatně. Dle